499/22

знов Кличем ти мене, мої богині
В непрохідні тенети часів,
Де правда родить ся і правда гине
І де рука і чрева лісів.

У світ Краси й гноти, в порне сите,
~~сто в модний~~,
В оркани згуд, у таїнства лісів,
В вир пристрастий, в огонь, що в вік не стане,
І в заколот небесних посів.

Нехай і так! Підем, моя ти мова!
Скинутуємо ще раз усіх земних,
І зарнемо в той Клик, де всьому згуба.

Ще раз пройдем по схованках тісних,
Де жах і жаль і мрії й дійсність рушка,
І втомлюсь і заснемо по них.

Честь творцеви твари!
Кому правічній темній хмарі
Крутилося ще в безумному безладді
І вічнива пекло халенні вихри
Клубились, билися в безцільній, дикій хвалі
І рвалися в безмір і чрезвичайно
Огненними, мов смертоносною надії,
Тоді ще не було його.